

B
O
G
D
A
N

Z
S
Ő
L
T

Foto: Florin BIOLAN

Bogdan ZSÓLT

„O cântare continuă a lui Dumnezeu”

Constantin Paraschivescu: *De când sunteți la Teatrul Maghiar din Cluj?*

Bogdan Zsolt: De șase ani.

C.P.: *Cum ați devenit actor? Unde ați studiat?*

B.Z.: Am terminat Academia de Teatru la Târgu Mureș în 1994. Referitor la întrebarea cum am devenit actor... nu știu.

C.P.: *O întâmplare?*

B.Z.: Da. Eu, de fapt, terminasem liceul agro-industrial din Târgu Mureș...

C.P.: *Deveneați agronom, deci.*

B.Z.: Nu, deveneam medic veterinar. Până să mă fac eu medic veterinar, am lucrat vreo cinci-șase ani ca însămânțător artificial la o fermă din Miercurea Ciuc. După care m-am căsătorit, m-am apucat de alte minunății, adică de... cum se zice? ... de olărit.

C.P.: *Da?*

B.Z.: Da. Pentru teatru am avut întotdeauna o pasiune, pe care n-am știut prea bine cum s-o... Dar Dumnezeu m-a ajutat și, nu știu cum, m-am dus la Satu Mare, la Teatrul de Nord, unde am lucrat ca figurant un an de zile. După care, în '90, am dat examen la Academia de Teatru și am reușit.

C.P.: *Primul rol în teatru v-a satisfăcut?*

B.Z.: De fapt, primul rol l-am făcut la Miercurea Ciuc, într-o piesă scrisă de un dramaturg rus, într-un teatru popular.

C.P.: *Dar în teatrul profesionist?*

B.Z.: Primul rol l-am avut în *Cabala bigoților*.

C.P.: *V-a satisfăcut?*

B.Z.: Da, da. Știți, eu am rezerve față de munca mea, față de personajele pe care le creez și niciodată nu știu... Am niște hiatusuri, niște zone albe pe care simt că nu le-am realizat. Și întâlnirea asta a mea cu un personaj nu se produce niciodată sută la sută, din păcate.

C.P.: *Chiar vroiam să vă întreb cum realizați un personaj – vă formați o imagine a lui prealabilă, porniți de la niște sugestii din text? Vă lăsați pe mâna indicațiilor regizorilor?*

B.Z.: Mă și las pe mâna indicațiilor regizorilor, dar pe mâna unui regizor bun. Trebuie să ai încredere într-un regizor. Dar, de fapt, câteodată am impresia că n-o să pot să fac personajul respectiv, să-i dau viață... și până la urmă, la premieră sau după două-trei spectacole, iese ceva.

C.P.: *Aveți de multe ori impresia asta?*

B.Z.: De foarte multe ori.

C.P.: *Între dramă și comedie, aveți preferințe?*

B.Z.: Nu, n-aș putea zice. Joc cu dăruire și comedie și dramă.

C.P.: *Când un actor nu e recunoscut într-un rol, vă stimulează asta? Eu, de pildă, nu v-am recunoscut în „Troilus și Cresida”.*

B.Z.: Da, dar știți...

C.P.: *Cum ați realizat acel rol?*

B.Z.: Nu era foarte greu, pentru că aveam o fașă pe cap, mergeam târâș, pe două mâini, dar dacă eram fără fașă... E de bine dacă nu se recunoaște un actor. Dar dacă nu m-ați fi recunoscut, de exemplu, în *Doi gemeni venețieni*...

C.P.: *Nu l-am văzut.*

B.Z.: Aveam două roluri acolo, *Zanetto* și *Tonino*. Unul timid...

C.P.: *Cum ați realizat rolurile?*

B.Z.: M-a ajutat foarte mult domnul Vlad Mugur. Mulțumesc lui Dumnezeu că m-a împins în calea maestrului Vlad Mugur! E o mare întâlnire a mea, o mare șansă a vieții mele. Dânsul m-a ajutat foarte mult, m-a educat, m-a format, că eu nu sunt încă format ca actor... probabil că, după treizeci de ani, părțile rele din om nu se mai schimbă, rămâi așa. Dar domnul Vlad Mugur m-a ajutat și cu dânsul e ușor de realizat un rol, cu toate suferințele actului creator. E ușor pentru că te iubește, are o mână fină și are grijă de tine.

C.P.: *E minuțios în realizarea personajelor?*

B.Z.: Este, este minuțios.

C.P.: *Cu ce regizori lucrați mai bine – cu cei ce vă stimulează fantezia, jocul, cu cei riguroși în sublinierea ideilor?*

B.Z.: Eu vorbesc întotdeauna de *întâlniri*. O întâlnire, după părerea mea, este ceva care presupune dialog, în lumea asta în care sunt foarte puține șanse de dialog. Când unul spune ceva și ceea ce spun eu nu este contrariul, se construiește ceva... și, deci, se produce o întâlnire în sensul sacru al cuvântului. Asta se simte în spectacol, simte și publicul.

C.P.: *Teatrul Maghiar din Cluj are spectacole moderne, cu actori din generații diferite. Cum se realizează această unitate, aș zice și de stil, în colectivul dumneavoastră?*

B.Z.: Să știți că nu prea avem decalaje, deosebiri și de la colegii noștri mai în vârstă avem ce învăța – ce „fura”, mai bine zis – pentru că meseria asta se cam fură. Noi de la ei, ei de la noi.

C.P.: *Dumneavoastră ați „furat” de la cineva?*

B.Z.: De la foarte mulți. Nici nu-ți dai seama. Te duci prin sală și vezi pe cineva cu o mișcare aparte sau vezi o fată și fotografiezi lumea care te înconjură și nu realizezi când „furi”. Sau la repetiții, furi niște gesturi. Dar nu furi în sensul de a imita... Dacă aș vrea să imit un gest al unui actor dintr-un film, n-aș putea, pentru că nu e gestul meu. Se poate sintetiza, însă.

C.P.: *E mai greu de fotografiat interiorul...*

B.Z.: Degeaba furi, dacă nu înțelegi interiorul.

C.P.: *Ați făcut turnee în străinătate?*

B.Z.: Am făcut. Am fost cu *Opereta* de Gombrovicz în Polonia și la Budapesta.

C.P.: *Cum au fost primite acolo spectacolele?*

B.Z.: Cu succes și cu rezerve.

C.P.: *De ce?*

B.Z.: Nu știu... cred că toți când suntem acolo – și eu – toți actorii cad în capcana de **a se arăta**. Și la București, de fapt. E un provincialism, zic eu, pentru că... dar nu, poate că nu e provincialism, este ceva ce vrei să arăți peste ceea ce ești și cazii în capcana asta... și n-ar trebui.

C.P.: *Cele două nominalizări la premiile UNITER v-au surprins?*

B.Z.: Da... m-au cam surprins. Știți de ce? Pentru că eu încerc să fiu foarte obiectiv în creație, în munca mea pe scenă și văd toate defectele, toate zonele albe din cauza cărora nu s-a produs întâlnirea de care vorbeam. Cred că sunt maximalist puțin. M-a surprins pentru că nu m-așteptam. Și nu m-așteptam nici la nominalizarea asta a doua, pentru că nu pot să cred... adică, eu am...

C.P.: *Păi, credeți, pentru că amândouă au fost făcute pentru câte două roluri – cea din anul ăsta pentru „Crima din strada Lourcine” și Caliban din „Furtuna”; anul trecut pentru Tersit din „Troilus și Cresida” și Lopahin din „Livada de vișini”. Patru roluri deosebite. De ce aveți ezitări?*

B.Z.: Nu am ezitări, dar știu că nici în *Caliban*... poate că în spectacolul în care m-au văzut când m-au nominalizat eram mai bine puțin, dar în general n-am făcut mare lucru... și vă spun fără nici o... adică, să mă dau acum că sunt...

C.P.: *Deci, considerați că n-ați făcut o creație deosebită până acum în nici un rol?*

B.Z.: În nici un caz o creație deosebită pe țară. Care să fie între cele trei nominalizări. Pe cuvântul meu! Fără modestie, n-am făcut o creație așa de mare încât să fie între cele trei nominalizări. Sunt colegi în

toate teatrele care ar fi meritat... Eu trebuie să-mi păstrez obiectivitatea, trebuie să „trag radical“ din... așa se zice?

C.P.: Da.

B.Z.: Trebuie să „trag radical“ și din insucces, adică din ceea ce mi se spune că „ai dat-o în bară“ sau așa ceva.

C.P.: *E o luciditate a modestiei care mă surprinde, dar pe care v-o apreciez și v-o respect.*

B.Z.: După opinia mea, cine pierde luciditatea asta în artă, cine se suie pe calul ăsta al succesului, după un timp se pierde... riscă să se piardă ca artist.

C.P.: *Ce pregățiți? Ce ați vrea să jucați?*

B.Z.: Nu prea am preferințe. Acum pregătesc *Mizantropul*.

C.P.: *Ce rol?*

B.Z.: *Alceste*. Și în trei săptămâni, mi-e cam frică. Mă cam înspăimântă, pentru că e, totuși, un rol și am și ce să spun lumii despre mine. Adică, am un soi de mizantropie în mine. Nu știu dacă din buzunarul de la spate pot să-l scot... dar astea care sunt mai aproape de tine, apuci să nu le scoți. De exemplu, *Tersit*, eu nu mă știam că sunt rău de gură... și când colo am descoperit că am și partea asta.

C.P.: *Ce nu vă place în viață? Și în artă?*

B.Z.: În viață nu-mi place invidia. N-am trăit sentimentul ăsta. Dar, totuși, poate că e în mine, undeva... numai că mă lupt contra lui.

C.P.: *Vă înțelegeți cu colegi?*

B.Z.: Mă înțeleg foarte bine. Era un timp în care n-am prins zona de dialog între noi, nu puteam să ne înțelegem. Dar acum, har Domnului, mă înțeleg și lucrez foarte bine cu colegii. Cum văd eu teatrul la 36 de ani ai mei? Nu-l pot distanța de Dumnezeu. Pentru că teatrul, pentru mine, înseamnă o căutare continuă a lui Dumnezeu și este zona în care, de fapt, am o conversație cu Dumnezeu. Căutare continuă a lui Dumnezeu, a dialogului și până la urmă sper să... să mă dizolv în căutarea aceasta.

Constantin PARASCHIVESCU

